

ἀμφότεροι εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔλαβον παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ τὰ παιγνίδια καὶ ἤρχισαν νὰ παίξουν, ἐννοεῖται, ὄχι διὰ χρήματα.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἀδύων ἐνασχόλησιν εὗρεν αὐτοὺς ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, ὅτε ἐπέστρεψε παρὰ τῆς κομῆσης Λασοῦνσκι. Ἐξερράγη εἰς θορυβώδη γέλωτα, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τοὺς εἶδε παίζοντας.

Ὁ Σανὶν ἀνεσκήρτισεν ἀμέσως, ἀλλ' ἡ οἰκοδόμοινα τῷ ἐφώναξε:

«Μείνετε παρακαλῶ ἑστὴν θέσιν σας καὶ ἐξακολουθήσατε τὸ παιγνίδι. Ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ ἀλλάζω τὰ ἐνδύματά μου καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως.» Εἶτα δὲ ἐξῆλθε θροοῦσα μὲ τὸ ἐπίουρμα τοῦ ἐνδύματός της καὶ ἐξάγουσα τὰ χειρόκτιά της, ἐνῷ ἐπορεύετο.

Πράγματι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον. Εἶχεν ἀλλάξῃ τὸ κομψὸν της ἐνδύμα μὲ μίαν ἐσθῆτα χρώματος λευκῶδους (λεῖλακὺ), εὐρέαν καὶ μὲ ἀνοικτάς, κρεμαμένας χειρίδας· χονδρὴ, πλεκτὴ ζώνη συνεκράτει τὴν ἐσθῆτα περὶ τὴν μέσιν της. Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἀνδρός της, περιέμενε μέχρις ὅτου ἔχασε τὸ παιγνίδι του καὶ τότε τῷ εἶπε:

«Ἔτσι, Χονδρούλη μου, τώρα φθάνει!» (Εἰς τὴν λέξιν «Χονδρούλη μου» προσητένισεν αὐτὴν ὁ Σανὶν ἐκπληκτος, αὐτὴ δὲ ἀνταπέδωκε τὸ βλέμμα του δια φιλοφρονητικὸν μειδιάματος, ὅπερ παρήγαγεν ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ὅλους ὁμοῦ τοὺς γελασίνους.) — «Τώρα φθάνει· βλέπω πῶς νυστάζεις· φίλησέ μου τὸ χέρι καὶ πήγαινε· Ἐχομε νὰ μιλήσουμε λιγάκι μαζὶ, ὁ κύριος Σανὶν καὶ ἐγώ.»

«Νυσταγμένος δὲν εἰμαι» ἐτονθόρυσεν ὁ Πολοσῶφ, μετὰ κόπου σηκωνόμενος ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του· «ὅσο ὅμως γιὰ νὰ πάω καὶ γιὰ νὰ σοὺ φιλήσω τὸ χέρι — εἰμαι πρόθυμος.»

Ἐκείνη προτείνειν αὐτῷ τὴν παλάμην της, καὶ δὲν ἔπαυσε νὰ γελᾷ καὶ νὰ παρατηρῇ τὸν Σανὶν.

Ὁ Πολοσῶφ ἐκόταξεν αὐτὸν ὡσαύτως καὶ ἀπεμακρόνθη, χωρὶς νὰ τὸν καλονυχτίσῃ.

«Λοιπὸν διηγηθῆτέ μου τώρα, λέγετέ μου,» εἶπεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα μετὰ ζωηρότητος στηριζάσα συγχρόνως ἀμφοτέρους τοὺς γεγυμνωμένους ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ συγκρούουσα ἀνυπομόνας τοὺς ὀνυχας πρὸς ἀλλήλους. «Εἶν' ἀλήθεια πῶς θέλετε νὰ παντρευθῆτε;»

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν ὀλίγον τι πλαγίως, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ἀτενίσῃ τὸν Σανὶν ἀτενέστερον καὶ διαπεραστικώτερον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

35.

Οἱ ἀβίαστοι καὶ ἐλεύθεροι τρόποι τῆς κυρίας Πολοσῶφ θὰ συνετάρσασον ἴσως κατ' ἀρχὰς τὸν Σανὶν — εἰ καὶ δὲν ἦτο πλέον ἄπειρος τοῦ κόσμου — ἀν μὴ ἀπ' ἐτέρου διέβλεπεν ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ οἰκειότητι ταύτῃ εὐνοϊκὰ σημεῖα τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τῆς ἀποστολῆς του. «Ἄς συμμορφωθῶμεν πρὸς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ζαπλοῦτου ταύτης κυρίας» ἐσκέφθη κατ' ἐαυτὸν ὁ Σανὶν μετ' ἀποφασιστικότητος καὶ ἀπεκρίθη μετὰ τῆς αὐτῆς ἀβιάστου ἀφελείας, μεθ' ἧς εἶχεν ἐρωτηθῆ ὑπ' ἐκείνης:

«Ναί, θέλω νὰ παντρευθῶ.»

«Μὲ ποίαν; Μὲ μίαν ξένην;»

«Ναί.»

«Τὴν ἐγνωρίσατε μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ; στὴν Φραγκφορτ;»

«Μάλιστα! στὴν Φραγκφορτ.»

«Καὶ τί κυρία εἶνε, ἀν μοῦ ἐπιτρέπετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησι;»

«Βεβαίως σὰς ἐπιτρέπω τὴν ἐρώτησι — εἶνε θυγατέρα ἐνὸς ζαχαροπλάστου.»

Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα ἠνέωξεν εὐρέως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὤψασε τὰς ὀφρὺς.

«Ἄλλ' αὐτὸ δὰ εἶνε φραιότατο!» εἶπε βραδέως, «ὅλως διόλου θαυμάσιον! Ἐγὼ ἐπίστευα, ὅτι τέτοιοι νέοι ὅπως ἐσεῖς δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὸν κόσμον. Θυγατέρα ζαχαροπλάστου!»

«Αὐτὸ σὰς θέτει εἰς ἐκπληξιν, ὡς βλέπω» εἶπεν ὁ Σανὶν μετὰ τινος ἀξιοπρεπείας· «ἀλλὰ πρῶτον δὲν ἔχω κατ' ὅλου ἐκείνας τὰς προλήψεις»

«Πρῶτον» εἶπε διακόπτουσα αὐτὸν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, «αὐτὸ δὲν μὲ θέτει καθόλου εἰς ἐκπληξιν — καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω προλήψεις. Κ' ἐγὼ ἡ ἴδια εἰμαι θυγατέρα ἐνὸς χωρικοῦ. Εἶσθε τώρα εὐχαριστημένος; Χαίρω καὶ θαυμάζω μόνον, ὅτι βλέπω ἐπὶ τέλους ἓνα ἄνθρωπον, ὅστις ἀγαπᾷ χωρὶς φθόνου. Τὴν ἀγαπᾶτε βέβαια, δὲν εἶν' ἐταί;»

«Ναί!»

«Θὰ εἶνε βέβαια πολὺ φραία;»

Ἡ τελευταία αὐτῇ ἐρώτησις ἐνέβαλε τὸν Σανὶν εἰς ἀμηχανίαν τινά . . . ἀλλ' ἦτο πλέον πολὺ ἀργά, ν' ἀποσυρθῇ.

(Ἐπεται συνέχεια.)

1. ΔΑΝΙΗΛ ΣΑΝΔΕΡΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 225).

2—3. ΝΕΑΝΙΔΕΣ ΔΙΠΛΩΝΟΥΣΑΙ ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΦΥΛΛΑ καὶ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ. Εἰκονογραφία τοῦ περὶ τῆς καταρτίσεως τῆς Κλειοῦς ἄρθρου (ἐν σελ. 229).

4. ΤΟ ΦΙΛΙ. Εἰκὼν ὑπὸ F. Feldweg (ἐν σελ. 233).

Εἶναι τὸ φίλημα τροφὴ πύρρινος τῆς καρδίας,

Στιγμὴ κλαπείσα τῆς Ἑδέμ, ἀρχὴ ἀθανάσιας.

Εἶναι τὸ μύρον τῆς ζωῆς, ἡ γλῶσσα τῶν Ἀγγέλων,

Ἐρως, εἰς δύο σώματα εὐδὴ ἀνατέλλων.

Εἶναι τὸ φίλημα θερμὴ πλημμύρα αἰσθημάτων,

«Χριστὸς ἀνέστη!» Τῆς ψυχῆς τὸ ἄσμα τῶν αἰμάτων,

Τῆς ἥβης ψάλλον ὄνειρον, ὑμέναιος καρδίας,

Ἄνευ στεφάνων καὶ πομπῶν, πλὴν ἔμπλεον θρησκείας·

Κ' εἶναι τὸ φίλημα πνοὴ τοῦ Πλάστου ζωογόνος,

Εἶναι τὸ ῥῆμα τοῦ Χριστοῦ, εὐδαιμονίας στόνος.

Καρδίας δίδυμος ἄκτις εἰς χεῖλη μυροβόλα,

Αἰωνιότητος στιγμὴ καὶ βλάστησις κατ' ὅλα.

Μ' ἐν φίλημα γεννώμεθα μ' ἐν φίλημα γεννῶμεν,

Κ' ἐν φίλημα λαμβάνομεν ὅσταν τελευτῶμεν . . .

Ἀχιλ. Παράσχος.

5. Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ, κατὰ τὴν πρωτότυπον ἐλαιογραφίαν τοῦ καθηγητοῦ Καρόλου Raupp (ἐν σελ. 236).

Ὅλον ἐν εὐκρινέστερον προβάλλει ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος αὐτὸ ἀερώδους πέπλου, καὶ ἀείποτε διαυγέστερον ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὴν ἀργυρόχρουν ὀψιν τῆς κοιμωμένης θαλάσσης τὸ πολυπόθητον πλοῖον, τὸ φέρον ἐπὶ τῶν εὐρέων νώτων του τὸν ἀγαπητὸν ἀδελφὸν ἢ τὸν ἀπόντα σύζυγον εἰς προσφιλεῖς ἀγκάλας. Εἰς πᾶν τοῦ βῆμα μεγαλόνει· καὶ ἡ αἰθαλόεσσα σημαία του μακρὰν ἐκτεινομένη καὶ κυματίζουσα εἰς τὰς θαυπευτικὰς αὔρας, χαιρετίζει τοὺς ἐπὶ τῆς γεφύρας ἱσταμένους καὶ ἀνυπομόνως ἀναμετροῦντας τὰς βραδυπόρους στιγμὰς. Τινὲς ἐξ αὐτῶν, ὅπως συντάμνωσι τὸν χρόνον τῆς προσδοκίας, ἀποστρέφουσιν ἀπὸ τοῦ πλοίου τὸ βλέμμα καὶ συνδιαλέγονται περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων. Ἄλλοι δέ, ἀπειρότεροι τοιούτων συγκινήσεων, παρακολουθοῦσι διὰ τοῦ βλέμματος πᾶσαν προσολίσθησιν τοῦ πλοίου. — Μετ' οὐ πολὺ αἱ ὕψηλαί τῆς γεφύρας στήλαι θὰ ταπεινωθῶσι παρὰ τὰς πλευράς τοῦ ποντοπόρου κολοσσοῦ, καὶ τότε ἡ ἀκράτητος χαρὰ θὰ ἐκραγῇ εἰς ῥεῦμα εὐδαιμόνων δακρύων.